

— Εἰς ἐμὲ ὀμιλεῖτε, κύριε ;

Ὁ Βασιλάκης εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ὑποδοχὴν ἀπελιθώθη καθολοκληρίαν. Ἐπειτα παρατηρῶν αὐτὴν ἰκε-
τευτικῶς, ἐψιθύρισε :

— Δὲν εἶπαμε τόσα πράγματα μέσα ; Δὲν μοῦ εἶπατε νὰ
ἔλθω ἔξω ; Ἡ γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν σας ἦτο τόσον
εὐγλωττος

— Πρώτην φορὰν σὰς βλέπω, κύριε !

Ὁ Βασιλάκης τὴν προσέβλεψε σταθερῶς. Ἄλλ' ὀπισθο-
χώρησεν ἀπογοητευμένος. Οὐδὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν
ἔβλεπεν !

Ἡ δεσποινὴς ἦτον ἀλλοίθωρη !

Ἠκούσθη τότε ὁ κρότος τῶν πτερνιστήρων τοῦ ὑπολοχα-
γοῦ ἐρχομένου .

Τοῦ ὑπολοχαγοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε κυττάξει καθόλου !
Τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε νεύσει καθόλου !

Τί ἄλγος διὰ τὸν Βασιλάκη ! Δὲν τὸν εἶχε ἴδει πρὶν ὅταν
τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν παρετήρει ἤδη ὅταν δὲν τὸν ἔβλεπεν !

Ἄ ! Ἡ γλῶσσα τῶν ὀφθαλμῶν ! . . .

Ὁ Βασιλάκης δὲν ἀνέτρεψε κανένα δίσκον μὲ καφφέδες
ἐκ τῆς ταραχῆς του, διότι τοῦτο τοῦ ἔχει συμβῆ πολλὰκις εἰς
τὰς κωμωδίας. Ἐλάβεν ὅμως τὸν πῖλον του καὶ ἀνεχώρησε
μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ πιστεύσῃ πλέον εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν
ὀφθαλμῶν, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς καμμίαν ἄλλην γλῶσσαν.

Ἰούλιος τοῦ 1896.

Δ. ΟΙΚ. ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ δειλὸς φοβεῖται πρὸ τοῦ κινδύνου· ὁ ἀνάνδρος ἐπὶ τοῦ κινδύνου·
ὁ ἀνδρεῖός μ' ἐτὰ τὸν κίνδυνον.

*

Ποτὲ μὴ ἀναγγεῖλῃς ἀποτόμως τὴν εὐτυχίαν εἰς φίλους σου· θὰ τοὶς
φανῇ ὡς κεραυνός !